

Angst sneg sig ind paa hende . . . Hvad var det dog for en Magt, dette Menneske havde over hende?

VI

Træt og fortumlet af Dagens Hændelser naaede Emanuel hjem til Vejlbys Præstegaard, hvor hans Bortebliven iøvrigt ikke havde vakt nogen Forundring. Hansine spurgte ham ikke engang om, hvem han havde besøgt; hun var vant til, at han lod sig holde fast af de Venner, hos hvem han tilfældig faldt ind, og at han da i Samtalens Løb ganske glemte baade Tid og Sted.

Først den næste Morgen fortalte Emanuel hende, hvor han havde været, og hvem han havde truffet, . . . og dermed havde han helst skrevet den hele Sag i Glemmebogen. Han var vaagnet med en Fornemmelse af daarlig Samvittighed, og jo flere af Aftenens Begivenheder, der dukkede op i hans Erindring, desmere misfornøjet blev han med sig selv. Efter Morgensangen gik han ind i sin Stue, lukkede sin Dør og stillede sig hen ved en støvet Pult, der stod i det ene Vindueshjørne. Med Hovedet støttet i sine Hænder sagde han angrende, men barnligt tillidsfuldt:

„Fader! Er du førtørnet paa mig? Jeg veed det nok, daarligt og forfængeligt har jeg udrettet den Gerning, du gav mig at gøre. Men du vil være langmodig. Du vil ikke forstøde mig. Prøv mig — og prøv mig paany, jeg beder dig, Fader! — indtil jeg ikke længer snubler!“

Besøget hos Doktor Hassings fik foreløbig den Betydning for ham, at det bragte ham ud over den Slaphedstilstand, hvori han saa længe havde hvilet; det gav ham aandelig Svingkraft til endelig at komme ud over det døde Punkt, han siden Guttens Begravelsesdag havde befundet sig i. Om Søndagen prædikede han paany med en Inderlighedens Varme, saa hans — iøvrigt faatallige — Tilhørere blev ganske henrevne af hans Ord, og efter Gudstjenesten samlede de sig udenfor Kirkedøren for at tage ham i Haanden og takke ham. Dagens Tekst var Evangelisten Marcus' Beretelse om Kristus, der bespiser Folket i Ørkenen med fem Brød og nogle smaa Fisk. Efter sin Sædvane anskue-